

Den 7/10 2015 fortæller Per Mikkelsen , Hotelstien 4:

Ved min fødsel i 1935 boede min far og mor på Henriksholms Allé nr. 54 i det endnu bestående hus "Arnen". Efter nogle år blev familien udvidet ved min nu afdøde broder Oles fødsel.

"Arnen"

Jeg ved ikke hvorfra navnet "Arnen" stammer, men huset tilhørte fragtmand Jensen, der boede på Margrethevej. Det var vist meningen, at hans datter skulle have huset, men det blev aldrig til noget.

Om sommeren blev 1. salen lejet ud til landligere

Min far, der kom fra Glostrup, var udlært landmand. Min mor var fra København. De to havde mødt hinanden på pensionatet "Tertia" på Olgasvej.

Omgivelserne på Henriksholms Allé var helt ukendelige fra i dag. "Arnen" var højt beliggende med min fars stolthed og glæde, den enestående udsigt ned over engen mod Maglemosevej. I nærheden lå Henriksholm Avlsgård, der hørte sammen med bygningerne til Frederiksholm. De tilhørende landbrugsjorder på i hvert fald 250 tønder land gik helt over til Maglemosevej (nu Gøngehusvej). Vi børn tilbragte meget tid på Frederiksholm, hvor især kostalden lokkede mig, den 3-4 årige Per.

Som nærmeste naboer havde vi den nu nedrevne flotte ejendom "Udsigten", hvor familien Harald Melchior med børnene, Ettie, Carl og Dorrit boede og var vore hyppigste legekammerater. Deres farfar Carl Melchior boede jo på slottet Henriksholm,

En væsentlig fritidsaktivitet var, når jeg gik på jagt med min far, der har opdraget mange jagthunde til området jægere. Her lærte jeg rigtig meget om naturen og vildtet

Under krigen blev min far medlem af en modstandsgruppe, hvorfra jeg husker navne som Ekmann og Lassen (Torsten Lassens far). Gruppen modtog bl. a. våben, der blev nedkastet der, hvor jeg mange år senere mere fredeligt var med i anden våbenaktivitet, nemlig håndværkerforeningens fugleskydning, når kongen skulle kåres.

Da familien Melchior i oktober 1943 måtte flygte til Sverige var min far i samarbejde med havnefoged Knud Andersen med til at hjælpe dem af sted fra Vedbæk Havn.

Det var ellers ikke så meget vi så til besættelsesmagten, selv om Henriksholms Slot jo blev overtaget af tyskerne og Hitlerjugends "børnesoldater" rykkede ind. En særlig tilbagevendende begivenhed, var når der med kystbanen kom et tog med leverancer til beboerne. Så måtte DSBs ledvogter i det lille hus sænke bommene og standse al togtrafik i de mange timer det tog at få varerne ud og hen på slottet.

Som de fleste børn i 6-7 års alderen blev min bror og jeg også sendt til dans på det gamle Vedbæk Hotel hos Fru Gude og var med til nogle store og flotte afdansningsbal. Dansen blev senere fulgt op af deltagelse i ægtepardans hos "Tangosnedkeren" i Hørsholm. "Tangosnedkeren" som rettelig hed Jørgen Bech arbejdede som snedker om sommeren hos min læremester Henning Larsen, og om vinteren havde han og hans kone Adda en god danseskole. Deraf navnet "Tangosnedkeren".

Fra de første efterkrigsår husker jeg Henriksholmslottets benyttelse af flygtninge. Her så jeg for første gang, hvordan man tappede væske fra et birketræ, men jeg blev aldrig klar over formålet.

Jeg havde en god legekammerat, Kurt Nielsen (kaldet "Langebær" og i øvrigt nu hedder Hyldbo). Hans far Oscar Nielsen var gartner på Henriksholm. Kurt og jeg har tilbragt mange timer med at fiske og sejle på de 2 små moser. Vores luftbøsser brugte vi til at skyde efter gråspurvne.

Vistnok i 1941 var jeg begyndt i 1 klasse i Vedbæk Skole. Blandt mine klassekammerater husker jeg Ruth Jensen (Søster til Malerjørgen på Marievej), Alice Sørensen ("Admiralen"s datter), Hanne Bertelsen, Anni Bilhage (datter af hotellets navnkundige tjener), Lone Ussing og især Edvard Falck (med brødrene Niels og Erik), der blev en god og værdifuld kammerat. I femte klasse måtte vi desværre skilles, da Edvard med de høje karakterer havde tilstrækkelig til at komme til Rungsted Statsskole, mens jeg de følgende fem år dagligt tog cyklen til Holte Gymnasium, hvor jeg sluttede med realeksamen.

Dengang var der en klar opdeling i 3 sociale klasser.: Etatsrådene, konsulerne og andre fra forretningsverdenen, hovedsageligt boende på Strandvejen som den første. Derefter kom butiksejere og håndværkere, og man sluttede med de ansatte, undertiden betegnet som "daglejerne". Vi var nok i gruppe 3, men det var ikke en opdeling, der var særlig mærkbar for et barn.

Min elskede og uundværlige cykel erhvervede jeg for pengene jeg tjente ved arbejde med at plukke bær, grave kartofler, plukke fjerkræ hos "Hønserimadsen" efter at familien i 1947 var flyttet fra "Arnen" til Hønseriet, der hvor Henriksholms Alle i dag svinger ned mod Gøngehusvej. Det var en smuk gammel 3-længet bygning, hvor der boede 3 familier. Om vinteren var der stor aktivitet på hønseriets skøjtebane og kælkebakke med børn fra hele Vedbæk, ikke mindst fordi skøjtebanen var belyst om aftenen.

Hønseriet 1951

Her blev vi boende til 1951-52, da vi flyttede til Holmevej 17, denne spændende og mystiske ejendom, hvortil der knyttede sig doktor Philipsens navn. Vores lejlighed lå lige op til det flotte hus, som sønnen Ole Philipsen havde bygget. Det var knap så moderne hos os. Bl.a. betød savnet af bad, at vi hver uge tog badeturen til skolen lige ved siden af.

Holmevej 17. Mine forældre 1961

Holmevejs andre gamle huse (Gretehuset, Storkehuset, Holmehuset) udgør sammen med nr. 17 et af de mest bevaringsværdige kvarterer i Vedbæk. Fra Holmehuset i nr 21 husker jeg familien Karen og Richard Bauer med deres tre piger, Marianne, Birgitte og Annette.

Vi boede på Holmevej i ca 10 år. Det var perioden, hvor jeg var i lære som tømrer hos Henning Larsen, der drev sin store forretning fra Marievej 8 og var en stor støtte da jeg blev uddannet, idet jeg fik lov til at læse til bygningskonstruktør de sidste to vintre af min læretid.

Henning Larsen var en inspirerende, men også særpræget chef. En ting, der har bidt sig fast fra den tid, er, hvordan vi læredrenge om lørdagen efter endt arbejdstid måtte bære spåner fra værkstedet til en stor bunke ud på gårdspladsen.. Formentlig blev de anvendt til opvarmning.

Mester samarbejdede naturligvis med byens andre håndværkere. Undertiden blev det også til en ekstra tår, bl.a. engang med malermester Jørgen Schmidt, som måtte hentes hjem til kødgryderne af den mundstærke Herdis.

”Svendegilde”. Marievej 8. 1956

I Henning Larsen-tiden opsatte og nedtog jeg kilometervis af badebroer langs Strandvejen, hvilket gav hyggeligt samvær med de mange tjenestepiger, som dengang var en uundværlig del af husholdningen hos strandvejsvillaernes moguler. Herfra husker jeg Scheplers, hvis palæ lå, hvor Michael Laudrup senere har bygget, og generalkonsul, frugtgrosserer Th. Olesen, som jeg personlig først mange år senere fik en ”snak” med, da han lod mig forstå sin vrede over, at røgen fra min haveafbrænding på Hotelstien 4 snoede sig op til den penthouselejlighed på Hotel Marina, hvor generalkonsulen nu havde taget ophold.

Jeg husker mange stjernestunder fra ungdomstiden. Her vil jeg især nævne de oplevelser, som jeg fik gennem mit medlemskab af kajakklubben, hvor jeg foldede mig ud, bl. a. sammen med Sally Nielsen, Jørgen

Bendtsen, Kurt (Langebær) Nielsen (Kollega med Flemming "rullemand" Andersen hos Brüel og Kjær) og Jørgen "Bådebygger", hvis far fra sin kælder på Olesvej byggede kajaker og gav os mange gode timer.

Vi var ofte på det gamle hotel lørdag aften og dansede og hyggede os. Ved lukketid gik turen til bageren på Stationsvej efter morgenbrød, der blev taget med i vores kajaker, når vi roede ned til Strandmøllen. Her nød vi morgenmaden, mens solen stod op, hvorefter vi roede videre op ad Mølleåen.

Piger?? Jeg husker især to meget livlige, der boede i krogården. Det var søstre Oda og Sally, men også Janne Malmsten og Karen Brandstrup står klart i min erindring.

Jeg må ikke glemme, at jeg efter afslutningen af min uddannelse som bygningskonstruktør blev indkaldt til søværnet i 1957, hvor jeg gjorde tjeneste i 17 måneder og på forskellige tjenestesteder fungerede som signalkorporal.

1957

Lad mig lige gøre mit arbejdsliv færdigt: Efter læretiden fik jeg et arbejde som konduktør i et stort tømmerselskab. Fra ca. 1965 til min pensionering i 1999 arbejdede jeg for Boligselskabet K.A.B, hvor jeg startede som byggeleder i ingeniøraftdelingen og bl. a var med til at opføre Albertslund Gårdhus og Farum Midtpunkt (Rustenborg). Senere overtog jeg tilsynet med 2.500 lejligheder. Sideløbende med dette arbejde fungerede jeg i en årrække som syns-og skønsmand for Teknologisk Institut.

Naturligvis blev mine kompetencer også benyttet lokalt. F. eks dengang Øl-lars bad mig om at foretage en opmåling af biografbygningen bag hotellet. Da jeg for mange timers arbejde præsenterede ham for min regning på 100.kr. var han ved at falde bagover! Han blev vistnok rig!

Men i mit privatliv havde jeg jo lykkeligvis mødt Lis. Vi blev gift i 1961 og havde guldbryllup i 2011. Vores første bolig var den røde gamle murstensvilla på hjørnet af Stationspladsen og Marievej, tilhørende cykelekvilibristen C. G. Christensen, der drev kiosken på stationen og tillige for enden af Stationspladsen havde sin cykelparkeringsforretning, specielt for togrejsende.

I 1963 købte vi Hotelstien 4, hvorfra vi håber at blive båret ud. Prisen på 85.000- er i dag helt uforståelig for unge mennesker. Og så fremkom købesummen endda efter et klækkeligt afslag, måske fordi sælgerinden

fru Jensen syntes om os, men nok også fordi hun overtog vores lejlighed på Marievej. Ægtemanden var i øvrigt tjener på kroen, og havde kort vej til arbejde ad den lille, nu nedlagte, sti fra Hotelstien til krogården.

Hotelstien 4. Foråret 1973

Prisen for huset må suppleres med den historie som Murermester Brandstrup engang fortalte os, nemlig hvordan han nogle år før vores køb, da Hotelstien 2 og 4 var under opførelse, men bygherren ikke kunne gennemføre byggeriet, fik tilbud om at købe begge ejendomme først for 100-, senere for 0 kr, hvis han ville færdiggøre byggeriet. Han afslog!

I 1964 og 1965 adopterede vi vores to dejlige drenge Kim og Lars.. Kim har sin familie med hustru og to drenge i Dragør, mens Lars lever i Californien.

Den, der i dag i vinterhalvåret passerer Hotelstien 4 kan se vores dejlige båd "Rasmine" lige bag hækken. Om sommeren er pladsen F. 25 på Vedbæk Havn, hvorfra Lis og jeg har taget mange pragtfulde ture på Øresund og holdt mange gode sommerferier.

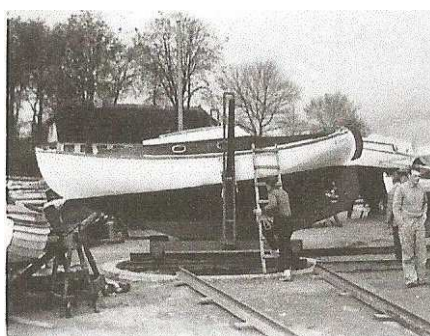

Søklar "Rasmine"

"Rasmine" er nok nr. 8-9 i rækken af både jeg i tidens løb har købt, haft stor glæde af, måske renoveret og solgt for at få en ny. Jeg husker sejlkubbens træningsbåd og senere den spidsgatter, der skaffede os udbetalingen til Hotelstien 4.

"Avance" Sommeren 1956

Søsætning med skinner 1960

Jeg var med til at starte Vedbæk Sejlklub og husker navne som malermester Georg Preisler, skibsreder Ove Følting og Hans Schrøder. I dag er det for mig nok at være medlem af bådelauget.

I årenes løb, både før og efter min pensionering i 1999, har jeg blandet mig i ikke så lidt:

Bestyrelsesarbejde i mange år i Borger-og Håndværkerforeningen, hvor jeg lærte den i havnesammenhæng lidt skræmmende Hugo Olsen at kende som noget af det mest venlige og omgængelige, men også

drilagtige, som dengang han slap ål løs i svømmehallen. Jeg meldte mig dog ud af foreningen, da det blev varslet, at nu var turen som konge kommet til mig.

Medlem af den af venen Åge Hansen gennem mange år ledede gymnastikforening "De flotte fyre", indtil det hårde og uundgåelige håndbold-og basketballspil blev for meget for mit svage boldøje.

Også i Vedbæk Grundejerforenings bestyrelse har jeg været med en årrække.

Hårdt fysisk arbejde, men også arbejde med ansøgning til fonde har jeg med stor glæde påtaget mig som deltager i projektgruppen, der sørgede for penge til og i øvrigt tog sig af den smukke indretning af det lille parkanlæg på Levinstien tilhørende Bakkehuset overfor. Meningen var at forbi passerende og især Bakkehusets brugere og beboere her skulle have et fristed, men vi er ikke så stolte, når vi i dag går forbi. Vi synes det kniber med vedligeholdelsen.

Pensionisttilværelsen giver plads og tid til meget, bl.a. mit medlemskab af en videogruppe startet på "Bakkehuset" og af en frimærkeklub under Søllerød Pensionistforening.

Jeg nyder også det frivillige arbejde med omdeling 3-4 gange om året af ca. 150 stk. "Senior Nyt", en opgave som sparer porto, der tilfalder Rudersdal Handicap-og Rejseforening, og således hjælper med til at foreningen kan få kvalificerede hjælpere på rejserne både herhjemme og i udlandet. Lis og jeg har deltaget i flere af disse rejser i Danmark og set den fantastiske hjælp, der ydes deltagerne, bl.a. kørestolsbrugere.

Sammenfattet og redigeret af Jørgen Andersen november 2015